

ДАМЯН ДАМЯНОВ ПЪТНИКЪТ

chitanka.info

... Минава тъжният човек,
през този весел смях минава.
Не пеш — с автомобила лек.
И дим подире си оставя.
Къде е тръгнал? Где ще спре?
Защо тъжи? Не помни вече.
Пътува — значи е добре.
Добре е — значи пътник вечен.
Какво пък толкоз? Цял е скрит
От всичко лошо в таз машинка.
В хотел — отспал, във ханче — сит,
По дрешките му — ни прашинка...
И все пак, все пак нещо там
Вдън ламарините чегърта...
Гори, поля... И в тях той — сам.
Отминал ги с колата мъртва.
Хотелът. Пътят. У дома.
Все тръгва той и все се връща.
Дордето цялата земя
Обърка със хотел и с къща.
Дорде забрави за какво
И где е тръгнал отначало —
С торбичка, с дряново дърво,
Един пешак, един скиталец,
Един добряк от вечността,
От детска приказка оставен —
Добро да търси от света
Или добро да му раздава...
... Бръмчи кола. Гърми мотор.
Без сантиментите хлапашки
Лети човекът-метеор
С бензинената си опашка.
Лети с автомобила лек.
И болката си — също лека.
Човек-мотор, мотор-човек,

Какво направихте с човека?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.